

Berta Ádám

A táncverseny

Elhoztam az autót nagynéném háza elől, és kihajtottam a külkerületbe. Pár sarokkal odébb álltam meg, nem szoktam ilyet csinálni, hirtelen ötlet volt, mindig közvetlenül a kapuhoz kanyarodok be, de most sütött a nap, melegítette a hátamat, ahogy kiléptem a járdára, a ragyogó kék ég alá, úgy tűnt, hónapok óta most először nem szürke az idő. Becsöngettem a nővéremért és Anikóért, aztán máris vissza a kocsihoz, hárman a kertvárosi utcán. Szembejött egy fiatal macska, de nem úgy, ahogy a macskák szoktak, nem surrant el, tétován nézett ránk, dörgölözött, láthatólag nem tudta, merre tart. Anikó megsimogatta, ácsorogtunk, figyeltük, bemegy-e valamelyik kertbe. Arról beszélgettünk, hogy az utca veszélyes, egy-egy forgalmasabb szakaszon könnyen elüthetik. Szép volt, fényes szűrű, cirmos, sárga szemű, és nem ment sehova, a kerítés tövében nőtt gyomot szaglászta. Megindultunk, jött utánunk. Forgalmas úttesthez értünk, a zebránál pirosra váltott a közlekedési lámpa, a macska egy védett zugba húzódott, az utcasarki transzformátor mögé. Inkább visszamentünk, nehogy bajba sodorjuk, vissza a helyre, ahol beleakadtunk. Egyikünk becsöngetett a legközelebbi házhoz. Köntöst viselő nő jött ki. Reggel tíz óra, március első vasárnapja.

– Nem a miénk – mondta a nő. – Nem láttam még erre felé.

Álltunk tőle jó öt méterre, a kertkapunál. Nagydarab, ősz fickó haladt el a keskeny járdán, félrehúzódtunk, hogy elférjen. Elköszöntünk a nőtől, lépkedtünk tovább a macska nyomában. A következő háznál felélénkült, befelé nézegetett a kerítésen, úgy látszott, erget vagy kismadarat észlel. Csakhamar eltűnt, átmegettünk a lámpás zebrán, a forgalmas út túloldalán parkoló kocsihoz.

Az unokahúgom fellépése fél öt körülre volt kítűzve, de már délelőtt tizenegyre oda kellett érni. Több száz résztvevőt vártak, a szólótáncosokat és a csoportokat különböző kategóriákra osztották életkor és műfaj szerint. Minden táncos megnézte a többieket, ott volt az egész mezőny délelőttől estig.

A versenyt a városon kívül található, négy- vagy ötszillagos szállodában rendezték meg. Én vezettem. Amikor odaértünk, a nővérem kiszállt, bementek Anikóval.

– Kéz- és lábtörést – szoltam utánuk.

Leparkoltam ötven méterrel arrébb, és a telefonomat nyomogattam. Hamarosan megjelent a nővérem, visszamentünk a városba. Amikor megérkeztünk hozzájuk, ebédet csináltunk, aztán el kellett intéznünk egy-két dolgot. Kora reggel metróval mentem át a nagynénémhez. Nővéremnek nincs jogosítványa, ha autóval akarnak valahova menni, rendszerint engem kér meg, hogy vezessek. Egyedül élek, bőven van szabadidőm. Se neki, se nekem nincs autóm, szinte mindig a nagynénénkét kérjük el. Reggel metróra vittem a gyerekméretű játéktalicskát és a nagy szatyor gyerekkönyvet, ezekre a nővéremnek a munkahelyén lesz szüksége. Mielőtt elindultunk a hotelhez, mindent bepakoltunk a csomagtartóba, hogy ha úgy adódik, később majd a munkahelyére vihessük. Volt egy nagy kartondoboz is, tele festékes flakonokkal. Már nem emlékszem, miért kötött ki nálam a kitalicska és a szatyor könyv egy korábbi műveletünk során, azóta a vendégszobámban, a fal mellett várta, hogy eljusson rendeltetési helyére.

Négy előtt pár perccel a nővérem és én újra autóbába ültünk, és visszahajtottunk a hotelbe, hogy megnézzük Anikó táncsoportjának pár perces produkcióját. Jegyet váltottunk, rózsaszínű karszalagot kaptunk, és az előcsarnokból egy folyosón keresztül az épülethez csatlakozó óriási üveggúzába érkeztünk. Az üvegház felső, összeszűkülő részét nagy, sárguló pálmafa töltötte ki, alatta helyezkedett el a színpad. A nézőtér és a színpad szemlátomást egy korábbi úszómedence belsejében kapott helyet. A közönség nem volt nagy. Amikor beléptünk, éppen a 188-as számú műsor kezdődött el, minden szám előtt bement a konferanszié az aktuálisat. Az egyes számok rövidnek lévén óránként legalább húsz-huszonöt versenyző fel tudott lépni. A színpadtól távolabb büfé, három fényképutomata és logóval ellátott ajándéktárgyakat árusító pult állt. Vettünk Anikónak egy pólót, aztán megnéztük a csoportját, és utána még egy társaságot, akik az ABBA *Dancing Queen* című számára táncoltak.

Anikó kijött hozzánk a színpad mögül. Szörnyű volt, mondta. Nekünk nagyon tetszett a produkciójuk, nem értettük, miért elégedetlen. Beálltunk a sorba az egyik automatához, hogy Anikó és a nővérem végignézhessék a táncról készült fotókat.

Anikónak a helyszínen kellett maradnia, muszáj volt végigvárniuk az estére maradt versenytársakat. Én és a nővérem elmentünk a nagynénénkhez, aki családi farsangot rendezett. Idén Leia hercegnőnek öltözött, fekete parókában nyitott ajtót, varkocsait csigába rendezte a fülén. A másik nagynénénk vidáman, valószínűtlen hangon kornyikált az étkezőasztal körül. Hosszú, platinaszőke parókát és erős sminket viselt, az ABBA szőke nőtagjának öltözött. Én „A Sportos Kakas” akartam lenni a francia ruhayártó után, de ez kimerült abban, hogy hülyén forgattam a nyakamat. Érkezéskor kivonultam a fürdőszobába, átvettem a farmerom helyett a magammal hozott tréningnadrágot – ettől lettem „sportos” –, és némi vízzel próbáltam tarajjára formálni a hajam. Utóbbi nem sikerült. Végül „A Jövő Sportos Kakasa” címet adtam a jelmeznek, és megígértem, hogy jövőre több kakasszerű kelléket aggatok magamra.

Egy másik unokatestvér, aki – a nővéremhez hasonlóan – királynőjelmezt viselt, épp arról tartott előadást, hogy kétezer forintért műmellszört vásárolt a Jófogáson. A műmellszört ábrázoló fotót mindenki megnézte, többeknek szörtémájú anekdoták jutottak eszükbe, amiket sorban elmeséltek. Utána arra kanyarodott a beszélgetés, hogy a svéd dolgok újabban mennyire menők a fiatalok körében, amire csak lehet – szőke haj, vastag, kötött pulóver – rámondják, hogy „Stockholm style”, onnantól kezdve azok a dolgok mind nagyon menők.

Miután ebéd közben kitaláltuk, hogy kakas leszek, először a nővérem is állatjelmezen agyalt, soroltuk, mik alkothatnának jó kombót – kakas és kacsa, kakas és liba, kakas és hattyú? De miből legyen a csőröm, kérdezte a nővérem idegesen, az ötletelés kifulladt, maradt a királynőnél. Aznap még véletlenül végiglapoztunk egy naptárt, ahol a kakast mókussal együtt ábrázolták. A kakas nyugodtan üldögélt az udvarban, a mókus kicsit feljebb, épp abban a pillanatban haladt el a feje fölött egy közeli ágon, de már szökelt is tovább.

Ültek egymás mellett a királynő a kanapén, elég tempósan piáltak. Felmerült, hogy táncversennyel kellene eldönteni, melyik királynő hatalma a legkiterjedtebb, a többieket lefokoznánk udvarhölgyggyé, aztán ez elmaradt.

– Én vagyok a svéd királynő, Stockholmban van az udvartartásom – mondta az unokatestvérem. Már nem ejtette egészen tisztán a szavakat.

Újratöltöttem a poharát. Másfél órát maradtunk, magamba tömtem – „A Jövő Sportos Kakasa” magába tömött – három almás muffint, aztán az erkélyre mentem, rágyújtottam. A virágládákban páfrányok senyvedtek. Kirázott a hideg, elnyomtam a cigit. Ideje volt visszamenni Anikóért a táncversenyre. Elköszöntünk, és autóba ültetünk az ABBA továbbra is bizonytalanul énekelgető, szőke nőtagját. Mielőtt kiléptünk a lakásból, láttam rajta, hogy valószínűleg becsípett. Csak álldogált a cipője mellett harisnyás lábbal.

– Ez a tiéd? – kérdeztem.

Egy Le Coq Sportif teniszcipő volt. Bólintott, dúdolt tovább. Gyorsan felsegítettem rá, bekötöttem, aztán lementünk az utcára. Nagynéném volt az autó tulajdonosa, de azt mondta, énekesi karrierje mellett már nem vezet. Kitettük a háza előtt, útba esett visszafelé a hotelhez.

Az üvegpiramis előtt néptáncsoport lóbált óriási francia zászlót. Kimerülten ültünk a kocsiban a nővéremmel. Anikó egy-két percen belül kijött. Azt mondta, nem fáradt.

– Egész nap nem csináltam semmit – közölte.

Miután hazaértünk hozzájuk, a nővérem hajvágógéppel lenyírta a hajamat. Letusoltam, átöltöztem, aztán elköszöntem tőlük, és visszavittem az autót. Otthon videókat néztem az interneten. A mobiltelefonnal a kezemben aludtam el.

Korábban azt mondtam, mindig bőven van szabadidőm, de igazság szerint évente kétszer van néhány nap, amikor percre ki van számolva, hogy mire érek rá. Ilyenkor a munkám miatt nagy szakmai vásáron veszek részt, ügynökökkel találkozom, akik el akarnak adni ezt-azt a vállalatnak, ahol dolgozom. Másnap pont kezdődött az egyik vásár. Korán reggel csörgött az ébresztő, lezuhanyoztam, a vasútállomásra mentem. A vonat dél körül megérkezett a városba, ahol a vásárt rendezték. Útközben a laptopomon dolgoztam, érkezés után egyből a szállodába mentem, két éjszakát kellett ott töltenem. Ezt a hotelt már ismertem, a sárguló pálmát és a gúlaforma üvegházat leszámítva nagyon hasonlított a másikra, ahol a táncversenyt tartották. Az első találkozóm délután kettőkor volt, utána félóránként egy újabb. A második ügynök szomorúan mosolyogva a nevemen szólított. A megbeszélésnek különös, intim hangulata volt, mintha nem is gépekről és technológiákról lett volna szó, de ezt nem tettem szóvá. Arra gondoltam, túl sokat látok bele a helyzetbe. Utána gyorsan ittam egy kávé, mentem tovább a harmadik találkozóra.

Este fogadásra voltam hivatalos, a bejáratnál elvettem egy welcome drinket, habzóbor vagy pezsgő lehetett. Ahogy elhaladtam a pincér mellett, észrevettem a fal mentén, hosszúkás ládában sorakozó, boldogtalan pozsgásokat. A terem közepén, kerek asztaloknál ácsorgott nyolcvan-száz ember, magasra volt emelve a lapjuk, és nem raktak köréjük székeket. Vártuk, hogy elhangozzon a rövid köszöntőbeszéd. Az italt az egyik gazdátlan asztalra tettem, és ott is hagytam. Nem akartam inni. Az asztal közepére kikészített kerek süteményekből reflexszerűen a számba tömtem egyet. Ekkor vettem észre, hogy egymás mellé sodródtunk a szomorú szemű ügynökkel. Délutáni találkozónkon nem is szúrtam ki, hogy ilyen alacsony. Fekete alkalmi ruhát viselt, hozzá Le Coq Sportif teniszcipőt. Minthogy tele volt a szám, köszönés helyett fura nyikkanást hallattam.

– Nem emlékszel, ugye? – kérdezte.

Hallottam a kiejtésén, hogy francia. Utoljára fél évvel ezelőtt voltam hasonló szakmai vásáron, akkoriban még rendszeresen filmszakadásig piáltam, csak karácsonykor álltam le. Azóta egy kortyot se ittam.

– Én nem voltam olyan részeg, mint te – mondta.

Ahogy beszélt hozzám, rájöttem, nem igaz, hogy semmire sem emlékszem. Észrevette a tanácsalanságomat. Valahol hátul, az agyam végében megszólalt a zene, láttam magam előtt a szállodai szobát, ahogy hanyatt fekszem, beborít a nő hosszú, platinaszőke haja. A neve továbbra se ugrott be.

A teniszcipős nő közelebb húzódott hozzám. Lassan lenyeltem a sütit, és felszabadozott az emlék: fél éve, a hotelszobában. Szólt a rádió, a *Dancing Queen* ment. Hirtelen megértettem, hogy francia ügynök, akivel hat hónapja az ágyban kötöttem ki, egyszerre hasonlított az ABBA szőke nőtagjára, és a platina parókát viselő, kisminkelt nagynémre.

